

dene, det var i alt Fald Meningen —, men efter hans Udtalelse i Dag, maatte jeg næsten antage, at hans Mening i Gaar var en anden, at Spørgsmaalet i Gaar har raakt langt videre, at han har villet have en Forklaring af mig om Regjeringens Stilling i det Hele taget, ikke blot om, hvad Regjeringen vilde gjøre i dette enkelte bestemte Tilfælde, om Regjeringen i dette Tilfælde vilde tilraade Kongen at opløse eller udsætte Rigsdagen osv., men at det ærede Medlems Spørgsmaal gik ud paa, hvad Regjeringen i det Hele taget for Dieblisset mente. At jeg langt mindre kan bevare Spørgsmaalet i den Almindelighed er selvfølgeligt, men i alt Fald maatte Betingelsen for, at jeg kunde bevare det, være, at jeg ogsaa kunde faae Svar paa mit Spørgsmaal til Thinget, hvad det ærede Thing egentlig vil; et Spørgsmaal, som jeg tilstaar, at jeg er noget i Tvivl om, hvilket Svar der egentlig vil kunne gives paa. Jeg venter ikke, at faae Svar derpaa. — Da det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgkreds i Gaar havde Ordet, blev jeg overrasket ved et Udtryk, han brugte, saa overrasket, at jeg ikke ret vilde tro, at han virkelig havde udtalt sig saaledes, som jeg havde hørt det, men jeg ser nu af Tidenden, at han virkelig har brugt de Ord. Det, jeg siger til, er, at det ærede Medlem gjorde gjældende, at det vilde have været en fuldstændig Umulighed for Thinget i Fjor at forkaste den provisoriske Finantslov, idet den allerede var forkastet 2 Maanedere forud, og hvad der engang er dødt, det kunde man ikke slaa ihjel. Hvorfor denne Udtalelse var noget overraskende, som jeg antager for Flere end for mig, det var, fordi det ærede Thing den 25de Januar 1886 nægtede Overgang til 2den Behandling for et ganske lignende Forslag, som den 12te Oktober 1885 var henrettet i effigie ganske paa samme Maade, som Tilfældet var i Fjor med den midlertidige Finantslov. Det afholdt ikke den Gang Thinget fra at forkaste den midlertidige Finantslov, da den blev forelagt af Regjeringen. Hvorledes det da nu kan gjøres gjældende af det ærede Medlem, at en Forkastelse i Fjor var en Umulighed, fordi Loven allerede var slaaet ihjel, det forstaar jeg ikke. Det har jo iøvrigt grumme lidt at sige for Afgjørelsen af Sagen. Man har søgt fra Oppositionens Side at ville gjøre gjældende, at det var den selvfølgeligste Ting af Verden, at dette Forslag, som nu foreligger, maatte dræbes, den selvfølgeligste Ting af Verden, og at det var i den fortreffeligste Overensstemmelse med, hvad dette Thing altid tidligere har gjort. Jeg vil ganske rolig overlade til Oppositionen selv

at finde Rede i disse Konsekventer, og jeg skal kun hævde for Regjeringen og for dem, der ikke høre til Oppositionen, at det saa langt fra af os blev anset for en selvfølgelig Ting, at den foreløbige Finantslov, som forelagdes strax i Samlingens Begyndelse, maatte dræbes, at jeg tværtimod tror med Rette at kunne udtrykke mig saaledes, at det var til den allerførste Overraskelse for dem, der ikke høre til Oppositionen, da det første Gang forlød, at det agtede man at gjøre i Folkethinget, samtidig med at man vilde hævde sin store Villighed til en alvorlig Forhandling.

Bajer: Den høitærede Conseilspræsident har ikke fattet Njernepunktet i mit Spørgsmaal. Jeg rettede bestemt Opmærksomheden hen paa Slutningsordene i Grundlovens § 25, hvor der staar „den følgende Rigsdag“. Dersom den meget ærede Conseilspræsidents Forklaring er rigtig, maatte deraf konsekvent følge, at det skulde være tilladt Regjeringen at undlade at forelægge den provisoriske Finantslov, naar Rigsdagssamlingen fortsattes, men at den kunde udsætte det til 1888—89. Men man maa jo forudsætte, at hvert Ord i Grundloven har sin Betydning. Naar der derfor staar „den følgende Rigsdag“ i § 25, maa det opfattes paa den Maade, at det er kun mellem Rigsdagssamlingerne og ikke, naar Rigsdagen er udsat, at provisoriske Love kunne udstedes.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Strup): Grundlovens § 25 er jo ikke meget explicit med Hensyn til den senere Behandling af provisoriske Love, og jeg tror ikke, at den Slutning bærer, som det ærede Medlem gjorde, at naar den kun paa-byder, at den provisoriske Lov skal forelægges for den følgende Rigsdag, at man saa deraf kan slutte tilbage, at der ikke kan udstedes nogen provisorisk Lov under en Rigsdags Udsættelse. Men hvad iøvrigt dette angaar, om Forelæggelsen for Rigsdagen, tror jeg, at den nuværende Regjering har vist, at den ikke har forstaaet § 25s Bestemmelser om Forelæggelsen saaledes, at Forelæggelsen først kunde eller i alt Fald skulde ske i den paa-følgende Samling. Det er Noget, som maaste kunde være ret bekvent, dersom man vilde følge den Anvisning, om jeg maa betragte det saaledes, som det ærede Medlem gav. Den nuværende Regjering har i alt Fald ikke benyttet denne Forstaaelse, men jeg gjentager det, § 25 er saa lidt explicit, at det er let forstaaeligt, at der er blevet underlagt den mange forskellige Forstaaelser, og navnlig savner den alle videregaaende Bestemmel-